

венції погодилися, що повітряні судна інших держав, не зайняті в регулярних повітряних сполученнях, мають право при дотриманні положень Конвенції здійснювати польоти на їхню територію або транзитні безпосадочні польоти через їхню територію без одержання попереднього дозволу. Конвенція також заснувала Міжнародну організацію цивільної авіації (ІКАО), докладно визначивши у статті 44 її цілі і задачі. У їхньому числі: – забезпечувати безпечний і упорядкований розвиток міжнародної цивільної авіації в усьому світі; – сприяти безпеці польотів у міжнародній аеронавігації. Забезпечення безпеки міжнародних польотів є однією з найголовніших цілей міжнародного повітряного права. Ця мета досягається шляхом розробки заходів, що стосуються технічної надійності авіаційної техніки, аеропортів та інших засобів, використовуваних у міжнародній аеронавігації, що входить до завдання ІКАО і складає зміст прийнятих нею регламентів, а також шляхом установлення правил і регламентів, що стосуються польотів і маневрування повітряних суден. Вона також досягається шляхом укладання міжнародних конвенцій з ініціативи ІКАО про незаконні акти, спрямовані проти безпеки повітряного судна і осіб або майна, які знаходяться на його борту.

Література:

1. Сирийчик Т. Ю. Транспортна політика України та її наближення до норм Європейського Союзу / За ред. Марчіна Свенціцькі. – К. : Аналітично-дорадчий центр Блакитної стрічки, 2010. – 102 с.
2. Конвенція про міжнародну цивільну авіацію. – Чикаго, 07.12.1944: документ ІКАО (Doc ІКАО 7300) // Офіційний вісник України. – 2004. – № 40. – С. 2667.
3. Конвенція для уніфікації деяких правил міжнародних повітряних перевезень. – Монреаль, 28 травня 1999 року // Офіційний вісник України. – 2009. – № 33. – 15 травня. – С. 1163.

УДК 347.823.213(043.2)

Шевченко О.С.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Розум І.О., асистент

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПОРЯДКУ ПІДГОТОВКИ ПЕРСОНАЛУ З АВІАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ

Авіаційна безпека являє собою комплекс заходів, а також людські та матеріальні ресурси, призначені для захисту цивільної авіації від актів незаконного втручання в її діяльність. До основних завдань в цій сфері віднесено, зокрема, (з урахуванням правових приписів статті 8 Закону України "Про Державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації") розроблення вимог щодо рівня кваліфікації та професійної підготовки авіаційного персоналу з питань авіаційної безпеки. Наказом Міністерства транспорту та зв'язку України від 18.06.2007 р. № 508, зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 05.07.2007 р. за № 769/14036, затверджено Програму підготовки персоналу з авіаційної безпеки. Метою розроблення даної Програми було впровадження вимог щодо підготовки авіаційного персоналу служб авіаційної безпеки, а також авіаційного персоналу, що має відношення до авіаційної безпеки, у відповідності до стандартів і рекомендованої практики Міжнародної організації цивільної авіації та Європейської конференції цивільної авіації. Програма становить відповідні вимоги та рекомендації стосовно підбору персоналу, змісту програм навчання, підготовки авіаційного персоналу в галузі авіаційної безпеки авіаційних суб'єктів цивільної авіації України, а також критерії його сертифікації на підставі вимог Повітряного кодексу України та Державної програми авіаційної безпеки цивільної авіації [2].

Програма являється обов'язковою для юридичних осіб, які здійснюють підбір, підготовку, сертифікацію авіаційного персоналу служб авіаційної безпеки та авіаційного персоналу, що в своїй виробничій діяльності має відношення до авіаційної безпеки, в авіаційних суб'єктах цивільної авіації, зареєстрованих на території України, незалежно від форм власності та відомчої підпорядкованості. Програма використовується посадовими особами Державної авіаційної адміністрації для визначення стандартів і рекомендованої практики до підбору авіаційного персоналу служб авіаційної безпеки, а також спроможності навчальних закладів здійснювати підготовку за заявленими

напрямами та сертифікувати авіаційний персонал з питань авіаційної безпеки.

Основними завданнями програми є створення системи державного контролю за обов'язковістю підготовки персоналу служба авіаційної безпеки, а також іншого персоналу, діяльність якого пов'язана із забезпеченням авіаційна безпека; визначення організаційно-адміністративних засад підготовки персоналу з авіаційна безпека; забезпечення якісного підбору сертифікованих співробітників служба авіаційної безпеки, які за певними рисами підходять для проходження навчання як інструктори з авіаційної безпеки; приведення процесу підготовки у відповідність до сучасних методів у процесі навчання; забезпечення періодичності підготовки чи перепідготовки.

Для забезпечення послідовного підходу до реалізації цілей навчання авіаційним суб'єктам та суб'єктам аеропортової діяльності виділяють основні категорії персоналу:

- керівний склад та персонал служби авіаційної безпеки авіаційних суб'єктів: вищий керівний склад, керівники середньої ланки (керівники служб авіаційної безпеки тощо), працівники служби авіаційної безпеки, які виконують: контроль на безпеку пасажирів, членів екіпажу повітряного судна, ручної поклажі та багажу; патрулювання, охорону повітряного судна та об'єктів цивільної авіації тощо, вони повинні проходити регулярну підготовку в галузі авіаційної безпеки.

- персонал, що має відношення до авіаційної безпеки: керівний склад авіаційних суб'єктів та навчальних закладів Цивільної авіації; пілоти; члени кабінного екіпажу; працівники інженерно-технічної служби; працівники служби пасажирських перевезень; працівники служби вантажних перевезень; працівники підприємства бортового харчування; персонал з обслуговування пасажирів категорії VIP та залів офіційних делегацій в аеропортах.

- інші категорії персоналу авіаційних суб'єктів, які не мають безпосереднього відношення до авіаційної безпеки, але виконують свої посадові обов'язки в зонах обмеженого доступу, повинні бути ознайомлені із заходами авіаційної безпеки. Перелік таких посад визначається управлінням авіаційної безпеки Державіаадміністрації та затверджується керівником Державіаадміністрації або особою, що виконує його обов'язки [1].

Задля ефективності навчання заняття з авіаційної безпеки проводяться окремо, у складі навчальних груп, у залежності від категорії співробітників та їх посадового положення. Для підтримки свого професійного рівня спеціалісти служби авіаційної безпеки направляються

на курси підвищення кваліфікації відповідно до встановленої періодичності навчання. Навчання персоналу повинно мати конкретний характер і бути спрямовано на отримання слухачами знань, необхідних для належного виконання своїх функціональних обов'язків за штатною посадою. Якісна підготовка слухачів здійснюється тільки кваліфікованими викладачами, які мають практичні навички в галузі авіаційної безпеки та сертифікат інструктора з авіаційної безпеки.

Специфіка підготовки персоналу продиктована специфікою польоту повітряного судна, тому в основу його підготовки покладено єдиний зміст – створення кваліфікованих кадрів, оскільки від якості підготовки та кваліфікованості персоналу залежить здатність їх своїми діями забезпечити безпеку польоту та не допустити виникнення певних авіаційних подій [3].

Література:

1. Про затвердження Програми підготовки персоналу з авіаційної безпеки: Наказ Міністерства транспорту та зв'язку України від 18.06.2007р. № 508 [Електронний ресурс] / офіційний сайт Верховної Ради України. -- Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>

2. Про Державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації: Закон України від 20.02.2003р. № 545-IV [Електронний ресурс] / офіційний сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>

УДК 342: 924 (043.2)

Шепель А.В.,
студентка,

Інститут аеропортів,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Нашина-Наумова А.Ю., к.ю.н.

ЮРИДИЧНИЙ СТАТУС ПОВІТРЯНИХ СУДЕН ТА ЇХ ЕКІПАЖУ ПРИ МІЖНАРОДНИХ ПОЛЬОТАХ: АДМІНІСТРАТИВНО – ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Велике значення має поділ повітряних суден на державні та приватні, цивільні та військові. Цивільні повітряні судна можуть бути як державними, так і приватними. Що ж до військових суден, то вони завжди є державними. Згідно зі ст. 3 Чиказької конвенції, до державних відносять повітряні судна, які використовуються митними та